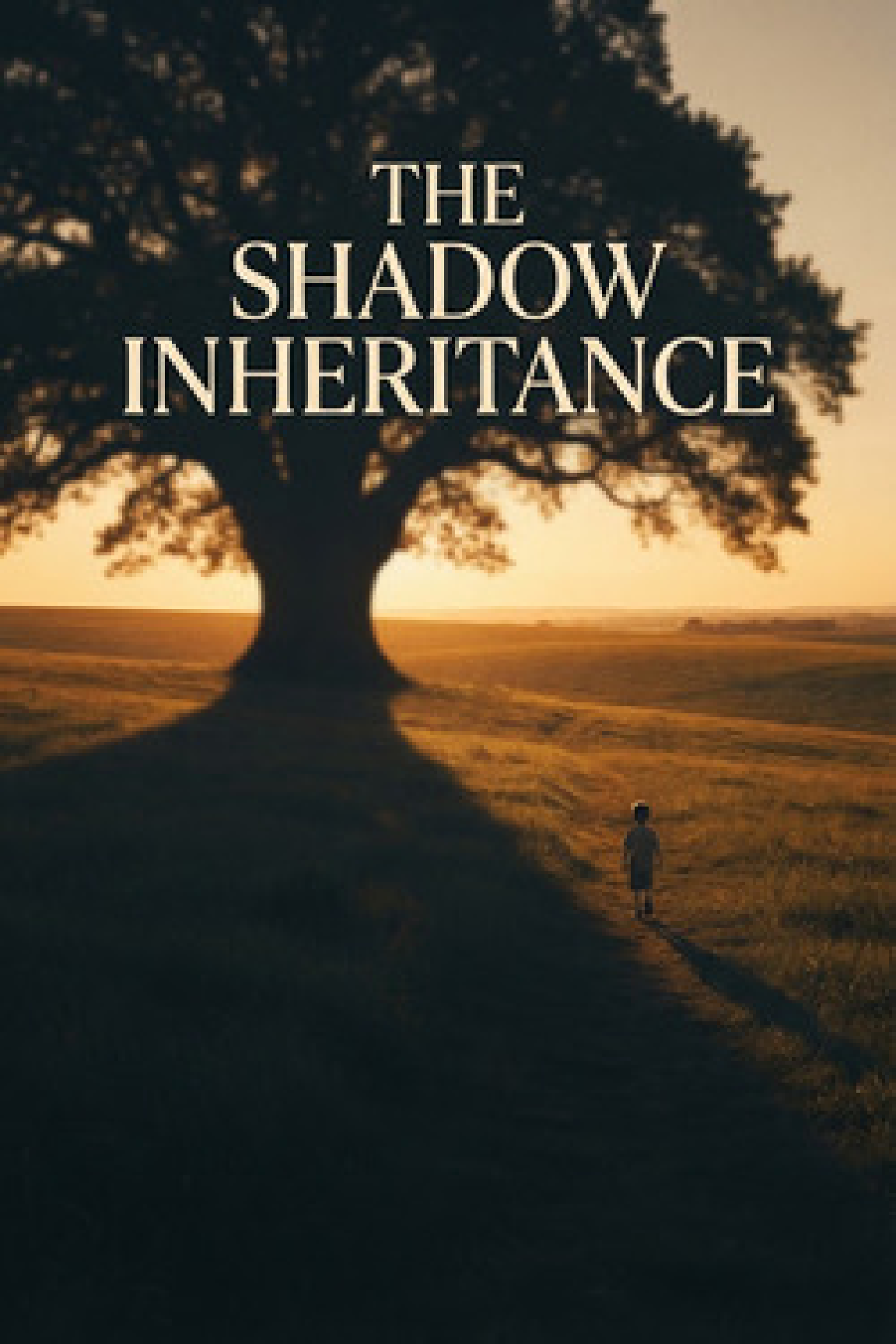

THE SHADOW INHERITANCE

EŞİK 2

Gölgedeki Miras

Bir hayata uzaktan bakarsan, her şey bir anlam taşıyor gibi görünür.

Noktalar birbirine bağlanır.

Olaylar bir açıklama bulur.

Dönüm noktaları kaçınılmaz görünür.

Hatalar bile bir tasarımın parçası gibi görünür.

Ama bu, şimdiki zamana ait bir yanılsamadır.

Bir şeyleri yaşarken hiçbir harita yoktur.

Yalnızca günler vardır.

Ve günlerde açıklamalar yoktur.

Kararlar vardır.

Gençken yetişkinlerin ne yaptıklarını bildiğini sanıyordum.

Öğretmenlerin öğrencilerinin geleceğini bildiğini sanıyordum.

Şirketlerin insanların potansiyelini tanıyabildiğini sanıyordum.

Dünyanın bir düzeni olduğunu sanıyordum.

Sonra çok daha basit bir gerçeği keşfettim.

Kimse ne olacağını gerçekten bilmiyor.

Herkes seyir hâlinde.

Kimileri bunu kabul ediyor.

Kimileri öyle değilmış gibi yapıyor.

Hayatıma bakınca, birinin şöyle dediği bir an bulamıyorum:

“Bu insan çok yol alacak.”

Kimse beni beklemiyordu.

Ayrıcalıklı bir şerit yoktu.

Önceden hazırlanmış bir tasarım yoktu.

Kimsenin gözdesi değildim.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu keşif beni özgürleştirdi.

Çünkü kimse seni beklemediğinde, başkalarının beklentilerini doğrulamak için yaşamayı bırakırsın.

Kendi yolunu kurmaya başlarsın.

Adım adım.

Birçok insan, başkalarının kendileri için kurduğu imgeye yaraşır olmaya çalışarak geçirir hayatı.

Benimse farklı bir avantajım oldu.

O imge yoktu.

Bu yüzden belirsizlikle yaşamayı erken öğrendim.

Bir şeyler değiştiğinde korkmamayı.

Değişimi bir tehdit saymamayı.

Alışılmadık yolları hata gibi görmemeyi.

Hayat, planlarımı izlemeyi hiç dert etmedi.

Ve zamanla, bunu ondan talep etmemeyi öğrendim.

Her şeyin doğru yöne gidiyor gibi görüldüğü anlar oldu.

Ve tam tersinin oluyor gibi görüldüğü anlar.

Vazgeçilmez görünüp kaybolan insanlar.

Belirleyici görünüp önemsiz çıkan fırsatlar.

İkincil görünüp merkezî hâle gelen yollar.

Sonraki yılların gidişatını değiştiren rastlantısal karşılaşmalar.

Gerçek şu ki gelecek şaşırtmayı sever.

İzin istemez.

Önceden bildirim göndermez.

Hiyerarşilere saygı göstermez.

Gelir, o kadar.

Ve çoğu zaman kimsenin bakmadığı yerden gelir.

Varlığını tanımlayan şeylerin birçoğu böyle doğdu.

Sapmalardan.

Kazalardan.

Olduğu anda hiçbir büyüklük görüntüsü taşımayan olaylardan.

Zamanın bana belli bir sertlikle öğrettiği bir dersi hatırlıyorum.

Öngörülebilirliği değerle karıştırmamak gerekir.

Öngörülebilir olan güven verir.

Değeri olan dönüştürür.

Bu iki şey nadiren örtüşür.

Yıllarca pazarları, şirketleri, sayıları, kuruluşları gözlemleyerek çalıştım.

Her yerde aynı inancı buluyordum.

Her şeyi öngörmenin mümkün olduğu inancını.

Gerçekliğin yönetilebilir olduğu inancını.

Geleceğin çizilebilir bir çizgi olduğu inancını.

Sonra o kesinliği yalanlayacak bir şey hep gelirdi.

Bir değişim.

Bir kriz.

Bir insan.

Bir hastalık.

Bir kayıp.

Bir fırsat.

Kimsenin plana koymadığı bir şey.

Oysa hikâyenin en ilginç kısmı tam da orada başlıyordu.

Çünkü hayat öngörme yeteneğini ölçmez.

Uyum sağlama yeteneğini ölçer.

Bu fark temeldir.

Öngörmek bir zekâ egzersizidir.

Uyum sağlamak bir kimlik egzersizidir.

Dünya değiştiğinde, haklı olan kazanmaz.

Değişimin içinde canlı kalmayı başaran kazanır.

Bazen, biri bana yolumun tam olarak nasıl seyredeceğini söyleseydi ne olurdu diye kendime soruyorum.

Belki daha az korkardım.

Belki daha az hata yapardım.

Belki daha az acı çekerdim.

Ama sonra anlıyorum ki çok daha az öğrenirdim.

Çünkü önemli saydığım şeylerin çoğu kesinlikten doğmadı.

Kuşkudan doğdular.

Riskten.

Güvencelerin yokluğundan.

Nereye gittiğimi tam olarak bilmeden ilerleme zorunluluğundan.

Bu anlamda, beklenmemek bir ayrıcalıktı.

Beni kurmaya zorladı.

Gözlemlemeye.

Öğrenmeye.

Değişmeye.

Yeniden başlamaya.

Her seferinde.

Tekrar tekrar.

Bugün birçok insan onaylar peşinde koşuyor.

İzinler bekliyor.

Teyitler arıyor.

Kabul edilip edilmeyeceklerini önceden bilmek istiyorlar.

Tanınıp tanınmayacaklarını.

Anlaşıp anlaşılmayacaklarını.

Ben bir formül sunamam.

Yalnızca öğrendiklerimi anlatabilirim.

Çoğu durumda, dünya senin var olduğunu bilmez.

Seni beklemez.

Sana bir yol hazırlamaz.

Bir karşılama töreni düzenlemez.

Ve belki de böylesi iyidir.

Çünkü bir yolun değeri, onu kimin öngördüğüne bağlı değildir.

Onu kat etme cesaretini kimin gösterdiğine bağlıdır.

Ben öngörülmemiştim.

Beklenmiyordum.

Planlanmamıştım.

Yine de işte buradayım.

Geriye bakarak.

Noktaları birleştirerek.

Zamanın ironisi karşısında gülümseyerek.

Çünkü sonuçta, en ilginç hikâyeler önceden yazılmış olanlar değildir.

Var olmanın yolunu kendi başlarına bulanlardır.

Ve benimki, iyisiyle kötüsüyle, bu kategoriye aittir.